

Medlems Mangel. Jeg tror, det vil være aldeles ørkesløst i dette Øjeblik at give os til at drøfte Kvindespørgsmaalet her. Denne Debat har altsaa været rejst, og den er af mere teoretisk end praktisk Betydning. Jeg maa sige, at jeg er uenig med Apostelen Paulus, for han var jo af den Mening, at Kvinderne var ringere Væsener end Mændene, jeg mener blot, at de er andre Væsener end Mændene, og jeg takker Gud hver eneste Dag for, at de er anderledes. Derfor har jeg heller ikke i dette Tilfælde haft Trang til at gaa ind paa Besvarelsen af disse Spørgsmaal.

Med Hensyn til Præsteløftet har jeg i sin Tid stillet Ændringsforslag om, at man ikke skulde lovgive om dette, idet jeg mente, at hele Præsteløftespørgsmaalet ikke hørte herind under, men den Gang vedtog man at træffe en Lovbestemmelse om det, og man gør ikke andet end gentage det her. Jeg synes, at naar Rigsdagen en Gang har lovgivet om det, bør den fremdeles lovgive om den Ting. Selve Præsteløftets Indhold bliver en Sag, som ikke afgøres ved denne Lov, og det kunde nok tænkes, det kunde ske ved en kgl. Anordning, hvorved man kunde faa en fornuftigere Ordning af dette Forhold, skønt jeg maa henvise det ærede Medlem til Hr. J. Oskar Andersen, der mener, det bør fortolkes efter Hyrbrevet af 1817, en Ordning, der i Virkeligheden er den mest rummelige, jeg kan ønske i denne Forbindelse. Jeg ved nok, det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen ikke mener, at Præsteløftets Indhold er saa rummeligt, men det kan vi ikke diskutere her.

J. Oskar Andersen: Jeg maa overfor det ærede Medlem Hr. Knud Hansen bemærke, at jeg er mig tuldt bevidst, at min Begavelse ikke altid strækker til til at udtale mig paa en saadan Maade, at jeg overbeviser alle mine Modstandere, og med Hensyn til denne Sag er jeg ogsaa ganske klar paa og har for Resten ogsaa sagt det under denne Forhandling, at det forekommer mig, at alene Redegørelsen fra socialdemokratisk og radikal Side er tilstrækkelig for os til, at vi ikke kan stemme for en saadan Lov. Jeg antager, det gaar ganske omvendt for det ærede Medlems og hans Partifællers Vedkommende, at hver Gang man fra vor Side fremsætter et klart Argument, siger de: Det er tilstrækkeligt til at bestemme os til at indtage det modsatte Standpunkt. Men hvis det ærede Medlem altsaa mener, der er Grund til at klage over, at mine Ar-

gumenter er uklare, maa jeg i hvert Fald sige, at bedre end dem, jeg fremsatte ved den tidligere Behandling, har jeg ikke, og derfor maa jeg for saa vidt give op med Hensyn til at overbevise det ærede Medlem. Jeg vil blot føje dette til, som jeg ogsaa tidligere har sagt, at der ikke i mindste Maade er Tale om, at jeg anser Kvinderne for lavere Væsener eller noget saadant. Jeg har ganske simpelt sagt dette, at vor Kirke kan ikke tage mod Kvinderne efter hele den Ordning, vi har, den vilde ellers kun komme til at stille sig i Modsætning til alle evangeliske Kirker.

Kirkeministeren (J. C. Christensen):

Naar jeg i Udvalget har tilladt mig at stille et Ændringsforslag om at give Lovforslaget en helt ny Affattelse, har jeg kunnet gøre det med Henviisning til mine Udtalelser allerede ved Lovforslagets første Behandling, hvor jeg gjorde opmærksom paa, at de amerikanske Præster har faaet en lidt svagere Stilling ved dette nye Lovforslag end den, de har ved den Lov, vi vedtog i Forfjor. Det glæder mig, at Udvalget i Virkeligheden har tiltraadt det saaledes foreliggende Forslag. At enkelte Særmening er kommet frem og har givet sig Udtryk i Ændringsforslag, er jo ganske rimeligt; dog finder jeg det ikke videre rimeligt, at Socialdemokrater og Radikale her stiller Forslag om, at Kvinder skal have samme Adgang som Mænd. Jeg mener, at det Strids-spørgsmaal er afgjort ved et tidligere Lovforslags Behandling, og der vil ikke være nogen Grund til, synes det mig, at tage det op ved denne Lejlighed, hvor det blot drejer sig om at revidere Loven om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken. Men navnlig synes jeg, at naar det skal rejses, er det lidt besynderligt, at Forslagsstillerne saa blot rejser det under § 2 og ikke under § 1 og som Helhed. Thi § 1 omhandler jo alle dem, som kan søge Præsteembede, alle dem, som faar en almindelig Adgang til at søge Præsteembede — og her har Forslagsstillerne altsaa ikke ønsket at tage Kvinderne med. § 2 derimod omhandler dem, som ganske vist ikke kan søge Præsteembede, men som Menigheden kan søge om at faa ansat som Præst, og det er ved denne Lejlighed, at Mindretallet vil have Kvinder med; det vil have indført den Regel, at Menigheden skal kunne søge om at faa en Kvinde ansat som Præst. Jeg kunde forstaa dette, hvis Mindretallet mente, der forelaa et Tilfælde, endogsaa et paatrængende Tilfælde, i saa Henseende, men det